

Конкурс „Песма рода мог“ – Награђени и похваљени радови

Љубав

„Реци Љубав!“,
у Риму ми казаше те зиме.
„Реци на језику народа свога!“
А ја сам тихо изустила твоје име,
те се задивише сви лепотом живота мога.

„Како се код вас дозива неко ког сви воле?“
А ја им рекох просто твоје име.
„Па како се онда људи код вас моле?“
А ја се поносно похвалих именом твојим,
као да другим немам чиме.

Рекли су ми:
„Немогуће да је тако!
Само једна реч да све то значи,
причати језик тај изгледа веома лако!“

А ја им, не трошећи сувишне речи,
рекох да једно просто име
мења језик родни и сваку жалост лечи.

Марта Попмихајлов VIII₁

Желим

Ја желим
Да побројим све облаке
На путеве уцртам ознаке
Ја желим.

Кад покријем се преко главе
Да заборавим све морале
И отпловим у боља времена
Где ме није и где ме нема.

Ја желим
Да украдем највећу јабуку
За тебе да украсим улицу
И поспем по асфалту цветове
За боље људе и боље светове.

Ја желим
Кад реч ти са усана исклизне
И лош дан те пристигне
Поклонићу ти букет обећања
Мало пажње и своја осећања.

Андреј Симонић VIII₁

Љубав

Док изјутра када зора сване,
Пружам руке новом дану беломе,
Поглед бацам на врбине гране,
Како висе - што се не преломе?

Можда још и не треба да схватим,
Млад сам ваљда да бих о том писао,
Али често не знам шта да пратим,
Да ли своје срце или своју мисао.

Али кад се чини да љубави нема,
И када ноћима не сањам више,
Онда се кроз ветар хладна киша спрема,
Онда срце не размишља, оно само пише.

Димитрије Белић VIII₁

Јевропи

Опет си овде стара тиранко!
Као и пре један и по век.
Увреле твоје, сплетке, неправде,
спроводиш овде уз закон прек.

И многи ратови опет се воде
да ти интерес оствариш свој,
опет се браћа међ собом кољу,
а градове руши ратни строј.

Узалуд нам је долазити к теби
да правду тражимо на свом суду
јер нема правде тамо где радо
распињу Христа, а славе Јуду.

Тражиш, претиш, обећаваш лажи
само да издамо завет косовски
и пристанемо да светиње наше
отете буду на начин лопвски.
Пале нам цркве!

Али ниси више у пуној снази
и диже се гнев народа твога
јер имаш газду који те гази
и златно теле славиш као бога.
Људи, немојте трпети тиране
и загреме глас свих ко један
„Човек је рођен да буде слободан“!

Богдан Поповић VIII₁

Сећаш ли се

Сећаш ли се
пре много година
када смо биле мале,
како смо се играле
сваког дана.

Као да је било јуче
свет детињства
кловнови и слаткиши
и летњи дани без краја
кад смо играле жмурке
од четири поподне до мрака
а онда седеле на степеништу
и слишале зрикавце
и терале комарце
и причале о сновима
и шта ћемо радити када одрастемо
све док нас мајке не би позвале унутра.

Да ли се сећаш
оне зиме када је снег падао
данима и данима без краја
и када смо покушале да саградимо игло,
као Ескимима?
Или када смо измислиле
да сакупљамо лишће
по читавој улици
док нисмо направиле
највећу гомилу на свету
па ускочиле у њу?
Или када смо брале зову
у твом дворишту
и продавале је суседима?

А велики дан када су коначно
скинули помоћне точкове
са наших бицикала
па смо могле слободно
да истражујемо свет
поподне
док год останемо у нашој улици?

Али ти дани су прошли
и одрасле смо, као сва деца
док нисмо стигле до дана када смо
сматрале да смо сувише велике
да се играмо између дрвећа у летњим
ноћима...

И кад те сада видим
променила си се необјашњиво
личиш на ружу која прерано процвета
и постане жртва
фебруарског мраза.

Јер видим да су ти фармерке претесне
показујући раст који није твој,
а лице ти је бледо и зелено
не изгледаш и добро.

Видим те како се мрштиш на улици
кроз прозор своје собе,
јакو те ретко виђам да се смешиш.

А када се напољу заустави ауто
ти трчиш низ степенице и кроз врата
са коферима у рукама
и ауто одлази
и девојке из суседства више нема.

А ја поново чезнем
за летњим данима
када сам стајала на твом прагу
и лупала на твоја врата
и звала те да изађеш напоље да почнемо
наше поподневне авантуре.

Хоћеш ли да поново да изађеш, да се
играмо?
Јер још смо тако младе...

Јована Дрчелић VIII₁

Отаџбина

Отаџбина је наслеђе моје,
све што је остало од предака ми,
моје име, презиме, родослов,
прошлост на коју смо поносни сви.

Волим њен грб, заставу њену,
оно по чему је свако знаде,
а ја сам поносна када јој певам,
најлепшу химну „Боже правде“!

Пашњаци, шуме, равнице, реке,
планине, градови, звезде далеке,
села, житна поља, цркве, манастири,
Брзи потоци, стада што чувају пастири.

Све је то је земља у којој живим,
све је то Србија којој се дивим!
Моја су крила, застава Твоја,
волим Те, Србијо, отаџбино моја!

Имаш најлепше и најбоље људе,
природу на којој Ти завиде сви.
Цветај и расти к’о поља Твоја,
Заједно са Тобом растемо и ми.

Србијо, најлепша, најдража моја!
Буди ми јака, поносна буди!
Остани лепа, слободна, цела,
да буду срећни сви Твоји људи!

Миљана Вулевић V₄

Тајне

Кад завириш тамо
У свет маште
Видећеш звездана вратанца
У чаробном зраку.

Отвори их!
Погледај башту!
У њој – велико
Чаробно дрво

У њему писмо
У ком пишу
Тајне доброг човека.
Не могу ти их открити...

Откриј сам!

Дуња Костић V₄

Лепи цвету

Ја умем да волим.
Мени је лепо и ја волим
и ову јесен и лишће, и твој ход...

Добро си чула, твој ход, лепи цвету,
ти за мене си све на свету.
Постепено схватам да без тебе
не могу да живим јер
твојој лепоти се непрестано дивим.

И седим сада овде сама, у тами, док ме
свешчица са песмама неописиво мами.
Не знам како да разумем
овај осећај лепи,
када некога кога толико волиш,
да због њега можеш да поново оживиш.

И остаје ми нада да ће неко некада,
негде... далеко
схватити колико га је волео неко,
неко ко је живот свој
посветио теби, лепи цвету,
који као увели лист на ветру
никада није дозволио
да га омету друге ствари у животу.

Елена Илић VIII₄